

28 Kytice

Dušek Tomáš

calibre 0.9.6

Kytice

Tomáš Dušek

Nevím, jestli má někdo rád řeči o smrti. Já tedy ne.

Natož o své smrti.

Tenhle příběh se mi stal už v létě, ale odvahu o něm napsat jsem našel až teprve teď, pár dní po vánocích.

Zákaznice, mladá holka. Takový ten typ, co zabrousí do antikvariátu jen ze zvědavosti. Trošku výstředněji oblečená, ale to už mi dávno nedělá vrásky na čele. V ruce malou kytici. Snad polní kvítí.

Prohlíží knihy, bez zájmu přejíždí tituly. Po očku mě pozoruje.

Dělám si svoji práci.

Přechází od regálu k regálu, od knih k pohlednicím. Občas nějakou pohlednici vytáhne, chvílku si ji prohlíží a zase ji uloží zpět.

„Můžu vám nějak pomoci?“ Moje obligátní otázka.

Usměje se a lehce zavrtí hlavou.

Jak bere pohlednice, kytka v rukou se jí rozsype. Kytky se rozletí po podlaze.

Zvednu se a chci ji pomoci kytky sesbírat.

„Prosím ne. Já sama.“ V jejím hlase je prosba i varování.

Během chvílky je sebere a zase složí do malé kytice.

„Nikdy jsem takové kytky neviděl.“ Zaujme mě barva květin.

„Jsou zvláštní.“ Potvrdí mi to.

„To je luční kvítí?“ V botanice mám obrovské mezery.

„Dalo by se to tak říct.“ Začne couvat ke dveřím. Kytici drží podél boku.

„Můžu se podívat?“ Zvednu se ze židle.

„Ne. Ale nebojte. Užijete si jich.“ Otevře příšerně vrzající dveře.

„Já si jich užiju?“ Trošku zmateně stojím u pultu.

„Nesu vám kytky na váš hrob.“ Zamává kyticí a se smíchem zmizí za dveřmi.

Těžce jsem dosedl zpět na židli.

Na můj hrob? Co to má znamenat? Co tím myslela?

Myšlenky mi zmateně bloudily hlavou.

Trvalo dlouho, než jsem se uklidnil. Než jsem si to trošku srovnal v hlavě.

Měl jsem za ní vyběhnout?

Ne. Nemělo to cenu.

Pokud to byl vtip, proč za ní budu běhat?

Pokud to byla pravda, nebudu ji pronásledovat.

Věřím, že se ještě setkáme.

Až mi přijde položit ty květiny.

201301211703